

Hoofdstuk 1

Thailand, de eerste week, maandagavond

De zon zakt achter Koh Lahn. Spectaculair, zoals de zon hoort onder te gaan in de tropen. Snel ook. Als je goed kijkt, kun je hem zelfs zien zakken. Een withete bal in een oranje-rode gloed, glijdend langs een indigoblauwe hemel. Daaronder het silhouet van het eilandje. Dan de zee, die alle kleuren kabbelend weerkaatst.

Juliette ten Cate-Dubois kijkt uit over de Golf van Thailand met een gin-tonic in haar hand. Ze vindt dat ze het goed voor elkaar heeft: het juiste drankje op de juiste tijd en plaats. Zelf gemixt, ze begint het al te leren. Als Rick hier nu zou zijn geweest, had hij wel voor haar glas gezorgd.

Eindelijk zit ze op het terras van Sea View, haar appartement voor de komende maand. Een half jaar geleden was ze hier ook al een week. Elke avond zat ze rond zonsondergang met een G & T op dit terras, met dezelfde avondse wapper, een primitieve losstaande ventilator, op de hoogste stand. Dan was het net uit te houden. Ze zat niet constant naar de lucht te kijken, heus niet. Maar de kleuren waren ook toen soms zo fantastisch, dat ze nergens anders aandacht voor had. Die keren vond ze het jammer dat haar Lief er niet was om samen met haar te genieten van het moment dat de dag overgaat in de nacht. Van de palmen die afsteken tegen de hemel, van het ruisen van de zee, een kreet van een vogel die zijn nest opzoekt, de warmte van de tropenavond, de geur van jasmijn en frangipani.

Eigenlijk was Rhoderick, haar Rick, haar Lief sinds jaar en dag, meer een waarnemer dan zij. Zij is altijd wel ergens mee bezig. Hij kon lekker op zijn

gemak wat prullen met zijn pijp of een sigaar en ondertussen de wereld om zich heen ervaren, zich altijd bewust van het moment, van mooie momenten. En hij uitte dat. Dat had ze altijd in hem en in zijn familie bewonderd, dat ze zo prettig, rustig en zeer welgemeend blij konden zijn. En dat dan nog tegen elkaar zelden ook. Of tegen wie er maar in de buurt was en het wilde horen. Mensen die hun geluk kennen en er positief mee omgaan leven langer, wordt er gezegd.

Juliette heeft vroeger wel eens in onbezonnen jeugdigheid beweerd dat men de beleefdheid zou moeten hebben om er rond de tachtig uit te stappen. Gezien de beroerde staat van haar gewrichten vandaag de dag, mag wat haar betreft de show zelfs eerder over en uit zijn. Pijn en ongemakken, de noodzaak om dagelijks oefeningen te doen voor haar bewegingsapparaat, zoals dat door vakmensen zo aardig genoemd wordt, en dan ook nog eeuwig rekening houden met de calorieën, dat alles overkwam haar sluipend. Leuk is anders. Er overkwam haar helaas meer narigheid. Iets zo onvoorstelbaar en ongekend oneerlijk, zo vals en vreselijk, dat ze er het liefste helemaal geen aandacht aan zou willen schenken. Maar dat is geen optie, want ze staat ermee op en ze gaat ermee naar bed. Thuis had ze noch de rust, noch de noodzakelijke afzondering, noch de moed om de rampzalige gevolgen van haar persoonlijke catastrofe te overzien, daarom was ze hier gekomen. Een strategische tocht naar de Boat Club in Thailand, het land waar ze woonde toen hun kinderen nog klein waren en Rick een voorbeeldige echtgenoot en de leukste vader van de wereld. Nu zit ze op het balkon van Sea View, met haar lijf van zestig min en honderd kilo plus een heel klein beetje. Met een glas en de ondergaande zon. Hulp valt er van hem niet van te verwachten. Laat staan van de drank.

Ze vraagt zich af of ze haar Lief mist. Of ze behoefte heeft aan zijn gezelschap. Ze kan het met de beste wil van de wereld niet zeggen. In tegenstelling tot hem, vindt zij het prima als er niemand om haar heen is.

Ach wat, denkt ze, een mens heeft altijd wel anderen in de buurt. Neem nou vandaag: Khun Chittyporn van het reisbureau had haar opgepikt van Suvarnabumi. De lieve receptioniste, Khun Kitty, stond klaar om haar welkom te heten en was haar voorgedaan om de deur te openen en de sleutel te overhandigen. Tot acht uur vanavond zou er personeel in de keuken, achter de bar en in de bediening staan. Tot morgenochtend, als de eerste mensen van de dagploeg zouden verschijnen, zou er een guard rondlopen. Hoe alleen ben ik dan?, dacht ze. Eenzaam ja, dat kan. Dat is een gevoel. Maar daar had zij toch zelden last van?

Ricks werk bracht mee dat hij vaak van huis was. Juliette is eraan gewend om regelmatig alleen te zijn en zelf haar boontjes te doppen. Zoals een vriend ooit zei:

‘Deze vrouw staat haar mannetje.’

Ze glimlacht bij de gedachte aan deze welgemeende en een beetje bewonderend uitgesproken mening. De goed bedoelde bemoeienissen van dierbaren begonnen haar aardig te irriteren. Men wil haar niet aan haar lot overlaten nu Rhoderick zo plotseling uit haar bestaan verdwenen is. Iedereen is bang dat de eenzaamheid haar zal overspoelen. Integendeel! Dit, dit huisje, dit uitzicht, deze afzondering, dit is precies wat ze nodig heeft. Juist nu. Niet omdat ze in haar eentje aan haar nieuwe status wil wennen. Welnee. Niet omdat ze weet dat er besluiten genomen moeten worden, Juliette is praktisch van aard en gewend orde op zaken te stellen. Dat kan ze overal ter wereld. Nee, ze zit hier omdat ze een levensgroot dilemma niet langer voor zich uit wil schuiven. Ze is niet langer in staat het deksel op de

ketel te houden en ze is bang onherstelbare schade aan te richten. Dàt wil ze tot elke prijs vermijden en daarom zit ze peinzend over zee te staren.

De zon is weg, de hemel gloeit nog na. Het is een perfecte avond. Geen zuchtje wind, behalve de prettige koelte die de wapper geeft. Dankzij Deet heeft ze ook geen last van muggen. De temperatuur is verrukkelijk en ergens verspreiden bloemen een intens zoete en vertrouwde geur. Juliette heeft haar glas leeg. Het is nog vochtig aan de buitenkant, maar het is al niet koud meer. Ze weet nog niet wat ze ermee aan moet. Zal ze het omspoelen en voor morgen bewaren of zal ze het zo meenemen naar het restaurant, als ze gaat eten? Kijk, dat is nu ook een reden om hierheen te komen: ze laat zich maar al te graag afleiden door trivialiteiten.

'Nee, juffrouw, blijf nu eens even bij de les!' zegt een verstandige innerlijke stem.

'Ben je mal, vandaag niet, Melkboer! Vandaag hoef ik nog niet,' antwoordt een frivole.

Hoeveel stemmen kan een mens horen in zijn hoofd?

Hoeveel stemmen staat ze toe?

Welke wil ze horen?

Naar welke luistert Juliette?